

μένετε στή ψύχα τοῦ Να ὑ, ξανανάβει ὁ μη τρικός πόνος.

~~~~~  
“Ωμορφα παιδιά μου, πηγαίνετε στή μανούλα σας ποῦ βλέποντάς σας, παρηγοριέται. Μὰ τὸ δικό μου δὲ μπορεῖ, γιατὶ τὰ ἀποκοινωμένα λειψανά του ὁ Χάρος τάχει.

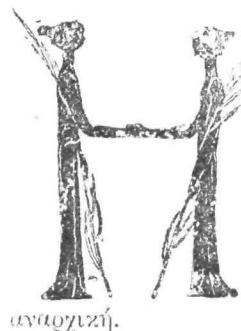
~~~~~  
Πολὺ γλήγορα ἔχασα τὴν ἐπίδα μου! Σὰ σημερα ἐγύριζε ἀπ’ τὸ πανηγύρι μὲ τὴν χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ χοροῦ.

~~~~~  
Τώρα χαμηλώνω τὸ κεφάλι μάνα σὰν θωρᾶ καὶ δείχνω τόσην ψλίψη ποῦ δὲ τολμάει γιὰ τὸν γυνό νὰ μιλῇ.

### 47

Εἰς τὸν Βοραπάρην

Εἶδα τὴν κουρασμένη ἀγνωστάτητα ποῦ στὴν



αναρχηνή.

‘Ο κ. Μελᾶς—δ Φορτούνιο τοῦ «Εμπόδος»—  
ἔγραψεν ἐσχάτως.

Οἱ γέοι «ποιηταὶ» ὅταν μεταφράζουν δὲν σκέπτονται καὶ ὅταν σκέπτωνται μεταφράζουν. Δι᾽ αὐτῶν ἀρριβῶς τὸν λόγον αἱ μεταφράσεις τῶν εἶνε ἀνεξιστέως κακαὶ, αἱ δὲ σκέψεις τῶν (ἢ μᾶλλον τὸ πρᾶγμα, ποῦ φαντάζονται ὡς τοιοῦτον) εἶνε κακαὶ μεταφράσεις. Θέ οὖν ν’ ἀνατὰ σον τὴν Ἑλληνικὴν ποίησιν καὶ δι’ αὐτῆς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ σκέπτονται γαλλιστί. Βιμπρασιὸν—ἐδιάβασαν κάπου—«κραδασμός». Κραυγάζουν λοιπόν :

— Ποῦ εἶνε, ἄθλιοι, ὁ κραδασμός σας; Θέλομεν κραδασμόν!

“Η ποίησις λοιπὸν, εἶνε κραδασμός; Ο ποιητὴς εἶνε ἐασμα, τὸ διποῖν κραδαίνεται; Ο δὲ ἥζος, τὸν ὄποιον ἀναδίδει, εἶνε τὸ ποίημα; Τὸ πρᾶγμα εἶνε τόσον ἀπλοῦν, ὃν αὐτιβῶς εἶνε βέβαιον ὅτι τὸ σκέπτεσθαι διὰ παρομοιώσεων εἶνε ὁ χείριστος τρόπος. Διότι, ἀν ὑποθέσωμεν, αἴφνιης, ὅτι τὸ ἔλασμα εἶνε ἀπλοῦς τενεκές; Τότε; Τί γίνεται ὁ κραδασμός; Εξαρτᾶται, ἀραγε, ἀπὸ τὴν ποιότητα τοῦ ἔλα-

κανδιὰ αἰσθάνετο τὸν πόνο. Συγχά σηκώνεται τὸν τύραννο τὸ χλωμὸν κεφάλι, γιατὶ στὲς πληγές δὲν βρίσκει γιατρειά.

~~~~~  
Κατάκαρδα βασανισμένη, τοῦ ζητάει πονημένη μιὰ βοήθεια, τοῦ δείχνει τες πληγές καὶ αὐτὸς τὰ ἄγρια νύχια μπήγει μὲς τες πληγές καὶ τὸ αἷμα γλύφει.

~~~~~  
Η καρδιά του φλέγεται ἀπὸ τὴν μανία να κάμψῃ τὸν κόσμο ἐνα σωρὸ ἀπὸ ἐρείπια καὶ προχωρεῖ σὲ ἀπέραντα κακουσθήματα.

~~~~~  
Η συνείδησις δὲ θλίβει τὴν σκληρὴν ψυχήν. Ο ἄγριος βασιλῆς τοῦ στρατοῦ τῆς κύλασης, ἀναγκάλιζεται.

Μετάφρασις ΣΠ. ΔΕ-ΒΙΔΖΗ

ΟΙ ΝΕΟΙ

NEΑ γενεὰ, ἡ φιλολογοῦσα, ἥζοξε νὰ γίνεται ἐνοχλητική. Ἐπῆρε ἔνα δλισθητὸ διατίθετον κατήφορον καὶ βασταμοὺς δὲν ἔχει. Πάσχουσα ἀπὸ καλπάζουσαν ἔξομανίαν, καθίσταται δισμέραι ἀκατάληπτος, περισσότερον ψυμμυθιωμένη, δυστερική, ὑπερμαλλιαρή,

σματος; Ἄλλα διατὶ ἀρνοῦνται νὰ μᾶς εἴπουν καὶ περὶ αὐτῆς μίαν λέξιν; Μυστήρια! Τείνει κανεὶς νὰ πιστεύσῃ ὅτι δὲ καδασμός συμβαίνει ἐντὸς τῶν κρανίων καὶ είνε τόσον ἴσχυρός, ὅτε εἶνε δύσκολον πλέον νὰ γνωρίζῃ ἐκαστος τί ἀρριβῶς συλλογίζεται».

~~~~~
Εὐκολώτατον εἶνε νὰ παρατεθῇ συστοιχία διλόκηρος ἀποσπασμάτων. Ἀρκούμεθα εἰς ὅσα τυχαίως ἐπεσαν εἰς τὰ μάτια μας:

Εἰς ἐν ποιημα τῆς Μητριώτισσας δημοσιεύθην εἰς τὴν «Σφαῖραν» ὑπάρχει τὸ ἔξις τουρφερὸν τετράστιχον :

... καὶ τὶς ἐρωτευμένες σας καρδιὲς πῶς θάθελα γὰ μπόρηα γὰ μασήσω μές τα λευκά μου δόντια τὰ γερὰ σῶν φρέσκα μυγδαλάκια τραγανά....

“Η ποιήτρια δὲν εἶνε μόνον ἀμιγδαλούραστις δεινὴ, ἄλλα φαίνεται συγγενεύοντα καὶ μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς.

“Ο κ. Γιοφύλλιος εἰς τὸν «Βομβόν» μᾶς φάλει ὅτι ἡ ψυχὴ ζητεῖ

... «νὰ πάγη πρὸς τὸν αἰθέα ἢ πον σταλάζει λύπη πρασινοκίτρινη....

“Ο κ. Μαλάνος εἰς τὸ αὐτὸν περιοδικὸν δημιύνει περὶ μιᾶς ἀρραβωνιασμένης, μαίνεται γράφων :

..... «καὶ τὰ χειλάκια τῆς μαστίχης, μπροστὶ μουστισμένη».

“Ἐνας Καρθαῖος εἰς τὸν «Πυρσόν» μᾶς πληριφορεῖ ὅτι τὸ ὄγκειό του στρέψε :

στῆς δημοσιᾶς τὸν μολεμένο ἀγέρα.

“Ο κ. Σπαταλᾶς σπαταλᾶ τὴν ἔμπνευσίν των

καὶ τὴν παλαισθησίαν του εἰς τὸ ἔξῆς ὑπέροχον τετράστιχον πρὸς τὴν ἀλαγῳὴν σειλήνην:

“Ω πράττα Σειλήνη, τῇ στοιχῇ τῇν ἀπαθή ποὺ
[διμοιάεις]

καὶ ἐνῷ φωτᾶς δὲν καῖς

Κάθε μὲν δραῦλα φαντάτημα τῇ Πλάση ποὺ σκεπάζεις
Πᾶς μοῦ γλυκαίνεις τῇ ψυχῇ, πῶς τῇ γαλήνῃ ἔμ-
[πνές] ..

“Οἶδος γράφει μᾶλλον ὅτι τὸ ἀγέρι κρούει
στὴ λεύκα τὸ ντέφρι.

“Ἐνας μᾶλλος ποιητής, δ.κ. Λαΐδης παραδίδεται
εἰς ἔκστασιν καὶ τραγουδεῖ:

“Ἐτσι στὸ πιάνο σου ἄμαθη συργιάνεις τὰ χέρια.

καὶ τελειώνει τὸ μιαρόν του ποίημα, μὲ τὸν
διεύθνη στίχον :

Μὲ τὸ τραγούδι σου ποὺ λέει : Quands nous etions
[petits].

Τὸ quand γράφεται ἐπὶ τὸ μεγάλο πρεπεστέον μὲ τελικὸν s.

“Ο δε πρωτοστάτης Ἀγγελος Σικελιανὸς εἰς
ἔνα θεῖο ταξεῖδι μᾶς ἔξαγγέλλει ὅτι :

Τὸ πλ̄νο ἐπέτα δύμπδος
καὶ ὁ ροῦς μον ἥταν...γ' α μ πρός!

Αὐτὰς τὰς ἀνομίσιας φιλέγγονται οἱ νέοι. ἄλλοι νέοι τὴν ἡλικίαν, ἄλλοι νέοι τὴν ἐμφάνισιν. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὰ πῶς νὰ λησμονήσῃ τις τὸν Ἐξαρχόπολιν, τὸν Μελαχούνδον, τὸν Μυριανθούσην, τὸν Κλεάνθην; Ἐκεῖνοι τούλακιστον δὲν ἐπηγγέλλοντο τοὺς μεγαλοφυεῖς.

“Ἐποεπε νὰ διέθετε πολὺν χῶρον ὑ «Πινακοθήκη» διὰ νὰ σᾶς παραθέσω ἀιειδίαν κομικῶν νεολαγισμῶν. Ἀλλὰ τότε θὰ μετεβάλλετο ἀπὸ φιλολογικὸν περιοδικὸν εἰς σατυρικὸν φύλλον.

“Ἄλλοι οἱ «νέοι», οἱ ξενοτρόποι καὶ παραδοξολόγοι, δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὴν νοσηρότητα τῆς φαγασίας. Ἐπιζητοῦν καὶ δάφνας κριτικῆς.

Καὶ επιτίθενται ἀγρίως κατὰ τῶν παλαιοτέρων. Ἐκλέγουν τὰς κηρυφὰς, δὲν φείδονται δὲ οὐτε τῆς γλωσσικῆς δημοιογενείας. Ἰδοὺ εἰς νέος ποιητὴς καὶ νέος κριτικὸς, δ.κ. Κλέων Παρασήγος τί φιλέγγεται εἰς ἐν τεῦχος τῶν «Νέων». Ὁ Βαλαωρίτης είνες «κοινότατος στυχοπλόκος, Τόφαλος». Τὰ διηγήματα τοῦ κ. Καρκαβίτσα είνε γλωσσικαὶ ἀσκήσεις, Ὅμιλει περιφροιητικῶτα διὰ τὸν Οὐγκὼ, δὲν ἀποτελεῖ ἀξιοθεήνητον. Ἄλλος ἔκει ος τὸν δροῦν κυριολεκτικῶς ἔτεινάζει εἰνε δ.κ. Παλαμᾶς. Τοῦ ἀργεῖται κάθε ποιητικὴν ἀξίαν. Οἱ στίχοι του είνε «οριτορεῖς ποὺ κονράζονται», ή ποιητικὴ του μέθοδος θεματογραφική. Δὲν εἰνε οὐτε μονιστὴς οὐτε πλαστικὸς ποιητής. Τὰ «Πινακάραιρι» ἀμορφα, γαώδη, λεέσις, λέξεις. Τὸ λεκτικὸν των τραγίτατον. Στίχοι πεζότατοι. Εἰς τὸν νεωτεριούς πρέπει νὰ γοητιεύουν ὡς «ὑδαίγμα πρὸς ἀποφγήν». Καὶ ἐν τέλει ουμβούλευει τὸν νέους ποιητὰς καὶ τὸν ἑαυτόν του. «Ἄσ μάθουμε νὰ ν πο βάλον με, νὰ μισούλεμε. Τὸ μυστήριο καὶ τὸ σκιόφως μὲ . . . λούζοντα ποιήματά μας. Ἄσ μήν τελειώνουν».

“Ο κριτικὸς δὲν λέγεται Γελασίνος, ἀλλὰ Κλέων, φέρει δὲ ἀτυχῶς τὸ ἐπώνυμον τοῦ πλέον οριτορικοῦ Ἐλληνος ποιητοῦ, δὲν ἐν τούτωις δὲν θύγει, συνωνιμαὶ ἵσως ἔνεκεν. «Οσον διὰ τὸ συμβούλας του ἴσουν περιτταί. Οἱ συνάδελφοι του «νέοι» λοιζοῦνται ἀπ' τὸ . . . σκιόφως καὶ δὲν τελειώνουν, ἀλλὰ μᾶς τελειώνουν μὲ τὰς ἀερολογίας; των τὰς ἀκαθορίστους καὶ ἀκαθαρίστους.

Ω.

ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΟΥΙΑΣΩΝΟΣ

Δὲν εἰνε μόνον οἱ 14 ὄροι τοῦ Οὐιλσωνος ποὺ ἀπηγόρισαν τὸν πολιτικὸν κόσμον. Πολυτιμώτεροι εἰνε τὰ δέ α ἀξιώματα τοῦ Προέδρου τῆς Ἀμερικῆς, ἀτινα τὸν ἀναδεικνύουν μέγιαν ἀλτερούστιμην καὶ βαθὺν ἐρευνητὴν τῶν ἀνθρωπίνων ίδανικῶν.

“Ιδοὺ δεκάλογός του, δ.κ. ἔξασφαλίζων τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ κόσμου:

1) Ἐκεῖνος δστις ἐπιδιώκει νὰ ζῆσῃ δι' ἐν ἰδανικόν, ἀναλαμβάνει ἔργον δύσκολον, ἀλλὰ σωτήριον καὶ ζωογόνον.

2) Ὁ ἀνθρωπός δπως ἀποκτήσῃ τὸ γνῶθι σαντὸν πρέπει νὰ παύσῃ νὰ δσχολήται ἀποκλειστικῶς μὲ τὰ ἴδια συμφέροντα, εἰνε ἀνάγκη νὰ ἐρευνᾷ τὸν κόσμον καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τὸν γνωρίσῃ ἐν τῇ πραγματικότητί του δπως δια-

κρίνῃ τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχει, καὶ τὸν δόλον τὸν δροῖον ἔχῃ καθῆκον νὰ παίξῃ.

Παρὸ τὰ δεινοπαθήματα καὶ τὰ δάχρα δὲν θὰ γάσῃ τὸ θάρρος του ἐφόδον ἔχει τὸν δροῦμον. μούς ἀτενεῖς πρὸς τὸν ἐπιδιωκομένον σκοπόν.

3ον) Ἡ στιγμὴ καθ' ἥν δ ἀνθρωπος ἀποκτὴ συνείδητην ἐναυτοῦ, παραλάσσει κατὰ τὰ διάφορα ἄτομα. Ὑπάρχουν τινὲς οὔτινες οὐτε κάν συμπληροῦν τὴν ἔξτητην ταύτην ἐπιφυλασσομένην εἰς τὸν προνομιούχον, καὶ ἄλλοι οὔτινες ἀποκτῶντες ἀντὶ τὸν διὰ τῶν δεινοπαθημάτων καθίστανται ὑπεράνθρωποι.

4ον) Εἰς ἀνθρωπος ἀξίζει τύσον, ὅσον τὸ μέρος τὸ δροῖον ἐπαρδοσωπεῖ μεταξὺ τῶν δροίων του.

5ον) «Εὔρον» δ.κ. Ἀρχιμήδης, ἔκεινοι οὔτινες ἀδυνητήσαν νὰ ἀνακαλύψουν δ.τι καλὸν